

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., ve věci

žalobkyně: **H. Y.**, narozena x, státní příslušnice Ukrajiny
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 11. 2015, č. j. MV-147844-3/SO-2015,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 10. 12. 2015, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 30. 7. 2015, č. j. OAM-19695-50/TP-2012, a toto rozhodnutí potvrdila. Ministerstvo svým rozhodnutím zamítlo žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (viz čl. II bod 1 zákona č. 101/2014 Sb.; dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť v průběhu řízení zjistilo, že žalobkyně je zletilou cizinkou (toho času) ve věku 27 let, a tedy nebyla nezaopatřeným dítětem ve věku do 26 let.

2. Žalobkyně předně zdůrazňuje, že žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podala již dne 10. 9. 2012, avšak ministerstvo až za dva roky vydalo rozhodnutí, jímž žádost zamítlo podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (tj. z důvodu údajného nepředložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území). Proti zamítavému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, na jehož základě žalovaná dne 11. 3. 2015 zrušila původní rozhodnutí ministerstva a věc mu vrátila k novému řízení, ačkoliv sama mohla žádosti vyhovět. Ministerstvo si dle mínění žalobkyně muselo být vědomo toho, že žalobkyně splňovala podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu, a mělo o věci rozhodnout bez zbytečného odkladu, přesto však bylo nečinné. O nečinnosti ministerstva svědčí rozhodnutí ze dne 10. 6. 2015, jímž nadřízený správní orgán přikázal ministerstvu, aby o žádosti žalobkyně rozhodlo ve třicetidenní lhůtě. Nečinnost ministerstva nemůže být žalobkyni kladena k tíži. Žalobkyně má za to, že pokud byla v důsledku průtahů v řízení překročena hranice 26 let věku, mělo ministerstvo posoudit žádost ke dni rozhodnutí žalované, tj. ke dni 11. 3. 2015, kdy byly splněny všechny podmínky nezbytné pro kladné vyřízení žádosti.
3. Zásadní pochybení ministerstva i žalované spatřuje žalobkyně dále v tom, že nebyla posouzena přiměřenost dopadů zamítnutí žádosti do jejího soukromého a rodinného života, jak požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců, a tedy nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti [§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Žalobkyně je přitom jedinou dcerou T. Y., která od roku 2005 žije v České republice, od roku 2012 disponuje povolením k trvalému pobytu, žije s žalobkyní a má k ní blízký vztah. Nadto je třeba zmínit, že žalobkyně pochází z Chersonské oblasti na Ukrajině a její nucené vycestování z České republiky by bylo v rozporu se základními lidskými právy.
4. Žalovaná ve svém vyjádření uvádí, že žalobkyni bylo ke dni vydání rozhodnutí ministerstva 27 let a 2 měsíce, a tedy nesplňovala podmínku nezaopatřenosti ve smyslu § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 11 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění zákona č. 64/2014 Sb. (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“). Pro ministerstvo byl v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, podstatný skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoli v době zahájení řízení. Žádost proto musela být zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyly potvrzeny důvody v ní uvedené. Při aplikaci naposledy zmíněného zákonného ustanovení nebylo třeba posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Přestože žalovaná souhlasí s žalobkyní v tom, že nebyly dodrženy lhůty k vydání rozhodnutí, domnívá se, že tato skutečnost nemá vliv na zákonnost správních rozhodnutí. Navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
5. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 11. 11. 2015), osobou k tomu oprávněnou, splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, a je tedy věcně projednatelná. Soud proto žalobu

posoudil v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že není důvodná.

6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 10. 9. 2012 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, kterou ministerstvo posoudilo jako žádost dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců podanou za účelem společného soužití s matkou. V době podání žádosti pobývala žalobkyně v České republice na základě víza k pobytu do 90 dnů, zatímco její matka disponovala povolením k trvalému pobytu na území. Vedle kopií pobytových oprávnění přiložila žalobkyně k žádosti mimo jiné svůj rodný list, potvrzení, podle něhož nebyla na Ukrajině odsouzena, potvrzení o příjmech matky, o zajištění ubytování a o studiu. V reakci na to vyzvalo ministerstvo dne 7. 1. 2013 žalobkyni k odstranění vad žádosti spočívajících v absenci dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území a téhož dne rozhodlo o přerušení řízení. Následně žalobkyně dne 11. 2. 2013 předložila smlouvu o výkonu funkce jednatele zastávané její matkou a smlouvu o nájmu bytu, a to společně se souvisejícím výpisem z obchodního rejstříku a z katastru nemovitostí. Dne 9. 4. 2013 ministerstvo vyrozumělo žalobkyni o pokračování v řízení. Ze správního spisu je zjistitelné, že další úkony ministerstvo činilo až dne 21. 1. 2014, kdy žalobkyni vyzvalo, aby doložila potvrzení o studiu za období od dosažení zletilosti do současnosti, obrátilo se na správu sociálního zabezpečení s žádostí o informace a zároveň opětovně rozhodlo o přerušení řízení. Dne 4. 2. 2014 vydala žalovaná opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu a přikázala ministerstvu, aby do 30 dnů ode dne skončení přerušení řízení vydalo rozhodnutí o žádosti. Dne 13. 2. 2014 žalobkyně doložila ministerstvu doklady týkající se jejího studia, mimo jiné překlad potvrzení o studiu s platností do konce června 2014. Dne 27. 2. 2014 ministerstvo vyrozumělo žalobkyni o pokračování v řízení a o den později ji vyzvalo k odstranění vad žádosti spočívajících v absenci dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. V návaznosti na výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí se zástupce žalobkyně dne 17. 3. 2014 s podklady seznámil a o dva dny později doložil především výpisy z účtu matky žalobkyně, kopii pracovní smlouvy a smlouvu o nájmu bytu. Dne 22. 5. 2014 následovala další výzva k odstranění vad žádosti, konkrétně k doložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území a k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Na to žalobkyně reagovala sdělením, že vše podstatné již doložila, a současně ministerstvu znovu zaslala nájemní smlouvu.
7. Ministerstvo poté dne 3. 7. 2014 žádost žalobkyně zamítlo podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že z předložené nájemní smlouvy není zjistitelné, v jaké výši hradí žalobkyně náklady za služby spojené s užíváním bytu, a tak vycházel z částek normativních nákladů. Ty společně s částkou životních minim žalobkyně a její matky činily více, než jaký byl měsíční příjem matky žalobkyně, a proto ministerstvo nazvalo, že žalobkyně nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Proti rozhodnutí ministerstva podala žalobkyně odvolání, v němž tvrdila, že ze smlouvy o nájmu bytu je jasné zřejmé, že nájemné včetně poplatků činí 3 000 Kč, nikoli normativních 11 081 Kč, a tudíž byl měsíční příjem matky postačující. Žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 3. 2015 rozhodnutí ministerstva zrušila, přičemž považovala za podstatné, že žalobkyně doložila dne 18. 2. 2015 dohodu o bezplatném užívání bytu z téhož dne, která dle mínění žalované byla novou skutečností, k níž je třeba přihlédnout, a tak věc vrátila ministerstvu k novému posouzení. Dne 10. 6. 2015 žalovaná vydala další opatření proti nečinnosti a nařídila ministerstvu rozhodnout ve věci do 30 dnů.
8. Konečně dne 30. 7. 2015 vydalo ministerstvo své v pořadí druhé rozhodnutí, jímž žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

opětovně zamítlo, tentokrát dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že žalobkyni je 27 let, a tudíž není zletilým nezaopatřeným dítětem do 26 let věku. Tento názor žalovaná v napadeném rozhodnutí aprobovala.

9. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu „*bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.*“ Podle § 75 odst. 1 písm. f) téhož zákona „*[m]inisterstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*“
10. Z ustanovení § 77 zákona o pobytu cizinců *a contrario* současně vyplývá, že překročení věku 26 let není důvodem pro zrušení již uděleného povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
11. Z citovaného § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců plyne, že povolení k trvalému pobytu se vydá v případě kumulativního splnění tří podmínek: 1) žadatel je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem, 2) cizince, který má na území povolen trvalý pobyt, a 3) důvodem žádosti musí být společné soužití žadatele s tímto cizincem.
12. K první z těchto podmínek lze poznamenat, že žadatelem může být jednak nezletilé dítě, aniž by muselo splňovat podmínku nezaopatřenosti, anebo zletilé dítě, které naopak podmínku nezaopatřenosti splňovat musí (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2016, č. j. 3 A 38/2014-65, publikovaný pod č. 3483/2016 Sb. NSS; dostupný stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz). Nezaopatřenost dítěte se s ohledem na výkladové ustanovení § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců posuzovala podle zákona o státní sociální podpoře a dále se jím pro účely zákona o pobytu cizinců rozuměl „*rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roven studiu na středních nebo vysokých školách v České republice.*“ Podle § 11 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře je nezaopatřeným dítětem dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže se soustavně připravuje na budoucí povolání, nebo se na ně nemůže připravovat ani vykonávat výdělečnou činnost pro nemoc nebo úraz, anebo z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopno vykonávat soustavnou výdělečnou činnost. V každém případě tak zletilým nezaopatřeným dítětem ve smyslu § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nemůže být cizinec starší 26 let (včetně).
13. Žalobkyně požádala o povolení k trvalému pobytu ve svých 24 letech. Protože žádost podala na území České republiky, bylo ministerstvo povinno rozhodnout o ní v šedesátidenní lhůtě [§ 169 odst. 1 písm. e) v návaznosti na § 69 odst. 4 a § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců]. Jak v okamžiku zahájení správního řízení, tak v poslední den lhůty k vydání rozhodnutí tudíž žalobkyně mohla splňovat první ze zákonných podmínek dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu, že by vedle věku splnila také zbývající předpoklady nezbytné pro naplnění kritéria nezaopatřenosti. Protože v době vydání druhého rozhodnutí ministerstva bylo žalobkyni 27 let, konstatovaly správní orgány – bez bližšího zkoumání, zda se žalobkyně připravuje na budoucí povolání nebo zda se na něj nemůže připravovat pro nemoc či úraz anebo zda nemůže vykonávat soustavnou výdělečnou činnost – nenaplnění první ze zákonných podmínek.

14. Pro posouzení důvodnosti žaloby je rozhodné zejména to, ke kterému okamžiku měl být hodnocen skutkový a právní stav v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu, jakož i to, zda tento okamžik mohl být ovlivněn tím, že ministerstvo nerozhodlo o žádosti v zákonem stanovené lhůtě.
15. Soud rozsudkem ze dne 31. 10. 2017, č. j. 46 A 138/2015-59, nejprve rozhodnutí žalované i rozhodnutí ministerstva zrušil a věc jim vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že dojde-li v řízení k průtahům, princip právní jistoty a z něj plynoucí požadavek ochrany legitimních očekávání (čl. 1 odst. 1 Ústavy) brání tomu, aby se správní orgán v neprospěch žadatele dovolával skutkových a právních změn (zde dosažení věku 26 let) nastalých po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí, jestliže účastník řízení průtahy v řízení nezavinil, ledaže by tím byla nepřipustně zasažena práva jiných osob nebo protichůdný veřejný zájem. V tomto případě nehrozil jakýkoliv zásah do práv třetích osob, ani ohrožení protichůdných veřejných zájmů (dosažení věku 26 let by nemělo za následek zrušení pobytového povolení, na něž měla žalobkyně nárok, a nebyl zjištěn ani jiný důvod, který by k datu vydání napadeného rozhodnutí mohl opodstatňovat odebrání pobytového oprávnění, jež jí v zákonem stanovené lhůtě pro vydání správního rozhodnutí mělo být uděleno), proto měl soud za to, že žalovaný byl povinen zásah do práva žalobkyně na spravedlivý proces, který vyvolal porušením povinnosti rozhodnout v zákonem stanovených lhůtách, restituovat tím, že bude výjimečně rozhodovat podle skutkového a právního stavu ke dni uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí.
16. Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-31, rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vybočení ze zásady rozhodování podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu by představovalo zásah do zásady právní jistoty a předvídatelnosti rozhodování a připuštění možnosti, aby správní orgány rozhodovaly nejednotně podle prospěchu žadatele, by bylo jisté i v rozporu s účelem samotného zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že podobně nespravedlivé případy mohou nastat i v jiných situacích, bylo by však velmi obtížné obecně vymezit podmínky, za nichž by bylo možné obecně přijímanou zásadu rozhodování podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu prolomit, a proto Nejvyšší správní soud setrval na dosavadní ustálené judikatuře. Dodržování této zásady podle něj nelze hodnotit jako přepjatý formalismus, nýbrž jako interpretaci příslušných procesních předpisů v souladu se zavedenou správní praxí. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně využila na svou obranu opakovaně a úspěšně též institutu opatření proti nečinnosti, avšak tato obrana se ukázala být v jejím případě neefektivní. Nejvyšší správní soud tak pouze apeloval na správní orgány, aby i ve věcech cizineckých rozhodovaly bezodkladně, resp. nanejvýše v zákonem stanovených lhůtách, setrval však na tom, že nedodržení těchto lhůt nemůže zásadu rozhodování podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu prolomit, neboť by tím byla zasažena právní jistota a předvídatelnost rozhodování správních orgánů.
17. Po zrušení prvního rozsudku v této věci soud na žádost žalobkyně znovu nařídil jednání. V průběhu jednání ovšem žalobkyně bez dalšího doplnění pouze odkázala na text žaloby. Žalovaný se z jednání omluvil s tím, že souhlasí s projednáním věci v jeho nepřítomnosti, a pouze odkázal na závěry zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci.
18. S ohledem na uvedené a pro zdejší soud závazné právní závěry zrušovacího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je tudíž namístě v plném rozsahu odkázat na rozsudek ze dne

7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že přestože správní řád neobsahuje konkrétní ustanovení, jež by zakotvovala zásadu, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, implicitně z něj tato zásada plyne, a to již jen s přihlédnutím k jiným jeho ustanovením, jako je § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4. Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je tak rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoli v době zahájení řízení.

19. V době, kdy ministerstvo rozhodovalo o žádosti žalobkyně poprvé, tj. dne 3. 7. 2014, bylo žalobkyni 26 let, a tedy již tohoto dne nesplňovala první ze tří podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu. Ministerstvo nicméně její žádost zamítlo z jiného důvodu, který žalovaná neshledala příležitým. V době, kdy žalovaná rozhodovala ve věci poprvé, tj. dne 11. 3. 2015, také nebyly dány předpoklady pro vyhovění žádosti, a to přinejmenším z důvodu věku žalobkyně. Není proto pravdou, že žalovaná sama mohla naposledy uvedeného dne žádosti žalobkyně vyhovět. Ministerstvo pak sice v dalším řízení bylo nečinné, tato jeho nečinnost však nemohla mít vliv na výsledek řízení, neboť už ke dni vydání zrušovacího rozhodnutí žalovanou byl dán důvod pro zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Obecně pak lze jen ve shodě s Nejvyšším správním soudem konstatovat, že je sice nežádoucí, že správní orgány v tomto i v řadě jiných případů rozhodují o pobytových žádostech prakticky bez ohledu na zákonem stanovené lhůty, samo rozhodování po uplynutí těchto lhůt však nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje a správní orgány jsou i v takovém případě povinny zohlednit změny skutkových okolností a právních předpisů, ke kterým došlo v průběhu správního řízení.
20. Zbývá tak posoudit žalobní bod namítající nedostatečné vyhodnocení dopadů zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žalobkyně. V tomto směru soud konstatuje, že § 174a zákona o pobytu cizinců, podle něhož se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední mimo jiné povaha a pevnost rodinných vztahů a společenské vazby navázané na území České republiky, nedopadá na všechna rozhodnutí vydávaná podle tohoto zákona. Zda je třeba u jednotlivých typů rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců zkoumat přiměřenost dopadů, nelze určit na základě § 174a téhož zákona, ale je nutné užít jiná hlediska. „*Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Má-li dojít k zamítnutí žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu podané podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, zákon nestanoví, že je třeba posuzovat přiměřenost dopadů takového zamítavého rozhodnutí do života žadatele (viz znění § 87k zákona o pobytu cizinců upravujícího důvody pro zamítnutí žádosti). Naproti tomu v případech, kdy je rozhodováno o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, je třeba přiměřenost zkoumat (§ 87l téhož zákona). Ve věci žalobkyně šlo o zamítnutí žádosti, a tedy nebylo nutné (jak potvrzuje citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu), aby se správní orgány v tomto řízení kritérii přiměřenosti zvláště zabývaly.
21. Důsledky zamítnutí žádosti žalobkyně soud nepovažuje ani za rozporné s požadavky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva“). Skutečnost, že zákonodárce nepovažoval v případě zamítnutí žádosti za nutné posuzovat přiměřenost eventuálního zásahu do rodinného či soukromého života, samozřejmě vzhledem k přímé aplikovatelnosti Úmluvy jako součásti ústavního pořádku České republiky ještě

neznamená, že v některých výjimečných případech (odtržení matky od nezletilého dítěte, roztržení manželů či partnerů apod.) by dotčení ústavního práva cizince mohlo nad důvody pro zamítnutí žádosti převážet. V případě žalobkyně však soud takto intenzivní dotčení neshledal. Žalobkyně je totiž dospělou ženou, takže její vztah k matce nelze stavět na rovinu s případy rozhodování o žádostech malých dětí, jež jsou zpravidla na matce silně závislé. Žalobkyně také má možnost matku pravidelně navštěvovat, neboť podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) ze dne 17. 5. 2017, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (Ukrajina), mohou občané Ukrajiny, kteří jsou držiteli biometrických pasů, pobývat s platností od 11. 6. 2017 na území Evropské unie až 90 dnů bezvízově. Vedle toho může žalobkyně požádat i o pobytové oprávnění jiného typu, které by jí umožnilo dlouhodobější pobyt na území.

22. Soud tedy uzavírá, že namítaná pochybení nemohou vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu zamítl pro nedůvodnost (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení o žalobě netvrdila a ani ze soudního spisu neplyne, že by jí vznikly nějaké náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. dubna 2018

Olga Stránská v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

